

2 סאיר - בל. כך גם למטה 17. 18. ולעיל מס' 36 שוליים, ש' 2.
 המנהג להזכיר את ראשי העם ואף מיטיבים אישיים בתפילה ובברכת המזון
 היה נפוץ בימים ההם, עי' ש. ד. גויטיין, ס' גולדציחר ב, 1 - 2, מאן,
 היהודים במצרים, ב, 303. אך סופרנו מגדיל לעשות: הוא מזכיר את מיטיביו
 כל פעם שהוא מברך על מזון או ששקה.
 9 אם לא על שכמי אשאנו - איוב לא, לו.
 11 מים עמוקים - משלי יח, ד.
 22 יסע רב - על סיום זה עיין לעיל מס' 14, ש' 69. (גם כן מקהיר וכמוב
 ע"י סופר בית דין).

התחלה של מכתב אל יהודה אבנו זכרי כהן, פקיד הסוחרים בקהיר, מאת יוסף
בן אברהם בן בנדאר בעון.

עדן - קהיר. מחצית ראשונה של המאה השתיים עשרה.

Jewish Theological Seminary, New-York, E.N. ADLER Collection 3788 f.6

מעמוד א' נשמרו רק שם השולח וחשע השורות הראשונות המכילות את מליצות
 הפתיחה ובעמוד ב שם המקבל באותיות עבריות וערביות.
 אף על פי כן יש הסיבות לקטע הזה, כי הוא מסייע לזהות את יוסף בן
 אברהם, סוחר עדני חשוב (עיין להלן, בפתיחה למס' 51), כבן דודו של מצמון
 בן חסן בן בנדאר. וגם מאשר הוא אבנו זכרי כהן, פקיד הסוחרים של קהיר,
 היה מכונה סגלמאסי, עיין להלן בפתיחה למס' 131.
 צורה זו של עריכת מכתב, כלומר שהשולח רושם את שמו מצד שמאל מעל פנים
 המכתב ואח שם המקבל בעמוד ב' (בכיוון הפוך לכחוב מעבר לדרך) אינה רבילה,
 אך היא נמצאת במכתב אחר של יוסף בן אברהם, מס' 219 במכתבים אחדים
 מספרד נמצא אמנם שהשולח רושם את שמו בעמוד א' מצד שמאל מעל גוף המכתב,
 כגון מס' 113, ואולם במקרה זה הוא חוזר בדרך כלל על שמו גם בכתובת, עי'
 מס' 104. 105.

אויגו בלגן מס' 51. 52. 53. 54. 55. 210. צ"ן זמלא
 51 }